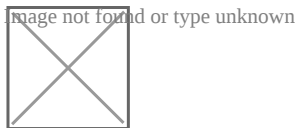

Ο άγιος Παναγής Μπασιάς (1801-1888)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο άγιος Παναγής γεννήθηκε το 1801 στην Κεφαλληνία από ευγενή οικογένεια, ενώ από μικρό παιδί φανέρωσε ζωηρή ευφυΐα και μεγάλη αγάπη για την ανάγνωση των ιερών βιβλίων. Όταν πέθανε ο πατέρας του υποχρεώθηκε να αναλάβει την προστασία της μητέρας του και της αδελφής του και άρχισε να ασκεί το επάγγελμα του δασκάλου, παρά το νεαρό της ηλικίας του. Σύντομα όμως παραιτήθηκε για να αποφύγει συμβιβασμούς υπό την πίεση των Αρχών της αγγλικής κατοχής, ως προς την πίστη του και τα πατριωτικά του αισθήματα, και άσκησε το επάγγελμά του ιδιωτικά, μέχρι την ημέρα που αποφάσισε να κόψει κάθε δεσμό με τον κόσμο εγκαταλείποντας την οικογένειά του και την σταδιοδρομία του και γινόμενος μοναχός στην Μονή της Παναγίας των Βλαχερνών στην νήσο Δίο.

[panbas2](#)

Μετά από τις επίμονες παρακλήσεις της μητέρας του επέστρεψε στο Ληξούρι, χωρίς ωστόσο να απαρνηθεί την ασκητική βιοτή που διήγε σε όλη του την ζωή, κάτω από οποιεσδήποτε περιστάσεις. Χειροτονήθηκε πρεσβύτερος σε ηλικία τριάντα πέντε ετών και έκτοτε αφιερώθηκε ολόκληρος στην υπηρεσία της Εκκλησίας, με την καθημερινή σχεδόν τέλεση της θείας Λειτουργίας, με το κήρυγμα και κυρίως με το παράδειγμα των ευαγγελικών αρετών του. Στεκόταν στην εκκλησία ως στύλος προσευχής, και όταν έβγαινε το έκανε για να μοιράσει ελεημοσύνες, να επισκεφθεί δεινοπαθούντες ή να φέρει πίσω στο ποίμνιο παραστρατημένες ψυχές.

Αρνήθηκε πάντα να διορισθεί σε κάποια ενορία, προκειμένου να αποφύγει τους βιοτικούς περισπασμούς και τις πιέσεις των κατακτητών, και εγκαταστάθηκε στο μονύδριο του Αγίου Σπυρίδωνος, απ' όπου για πενήντα χρόνια μοίραζε σε όλο τον λαό της Κεφαλληνίας τους θησαυρούς που έκρυβε στην καρδιά του. Ακολουθώντας το παράδειγμα του αγίου Γερασίμου [20 Οκτ.] και του αγίου Άνθιμου του Τυφλού [4 Σεπτ.], ο παπα-Μπασιάς δίδασκε και διέδιδε την χάρη του Θεού στον λαό, δίχως ωστόσο να εγκαταλείπει το ερημητήριό του. Πήγαινε επίσης να λειτουργήσει σε όλα τα εξωκκλήσια που ήσαν διεσπαρμένα γύρω από το Ληξούρι, όπου μόλις

γινόταν γνωστή η έλευσή του συναζόταν πλήθος πιστών.

Είχε πουλήσει τα υπάρχοντα της οικογένειάς του και μοίραζε όλους τους πόρους του στους πτωχούς που θεωρούσε παιδιά του. Όταν ερχόταν στην πόλη, τον ακολουθούσε πάντα ένα σμάρι φτωχών γυναικών στις όποιες έδινε ό,τι είχε και δεν είχε, σε σημείο που να στερείται ο ίδιος τροφής. Ως νέος άγιος Νικόλαος, γνώριζε ποια οικογένεια είχε ιδιαίτερη ανάγκη και παρενέβαινε για να την στηρίξει ή να στερεώσει την πίστη της στον Θεό. Η αγάπη του για τον πλησίον ήταν ανάμεικτη μάλιστα με τόλμη και συχνά έμπαινε σε ένα μαγαζί, άνοιγε το ταμείο και έπαιρνε ό,τι έκρινε αναγκαίο για τις ελεημοσύνες του. Μία ημέρα, ένας φούρναρης αρνήθηκε να τού δώσει αυτό που ζητούσε και η ζύμη του έμενε λιπανάβατη.

Ο άγιος Παναγής είχε αποκτήσει το χάρισμα της προορατικότητας και της προφητείας, το οποίο χρησιμοποιούσε για να διορθώνει ψυχές. Σε εκείνους που επρόκειτο να πεθάνουν σύντομα με βίαιο τρόπο συνέστηνε να πάνε να εξομολογηθούν ή προειδοποιούσε με υπαινιγμούς όσους έμελλαν να διαπράξουν κάποιο σοβαρό αμάρτημα. Μία βροχερή νύχτα, συναντώντας στον δρόμο κάποιον που πήγαινε να αμαρτήσει, τού φώναξε: «Αμαρτία, αμαρτία, γύρισε σπίτι σου!»

Μιαν άλλη φορά, μία μάνα που μόλις είχε χάσει τους δυο γιους της τον ένα πίσω από τον άλλο, έπεσε σε απόγνωση και εξεγέρθηκε κατά του Θεού. Ο άγιος ιερέας έτρεξε στο σπίτι της και καθώς εκείνη αρνιόταν να τού ανοίξει βρίζοντας τον, άνοιξε την πόρτα κάνοντας το σημείο του σταυρού. Όταν μπήκε στην σάλα, όπου βρίσκονταν τα πορτραίτα των δυο πεθαμένων, τα πρόσωπα ζωντάνεψαν και βγάζοντας πιστόλι αλληλοσκοτώθηκαν. Ο άγιος Παναγής αποκάλυψε τότε στην μητέρα τους ότι είχαν ερωτευθεί την ίδια γυναίκα και θα πέθαιναν με τον τρόπο αυτό αν δεν παρενέβαινε ο Θεός να αποτρέψει ένα μεγαλύτερο κακό. Μιαν άλλη φορά πάλι, μπήκε σε ένα σπίτι όπου έβραζε το τσουκάλι γιατί περίμεναν επισκέψεις και το αναποδογύρισε, επειδή είχε προηγουμένως προσέλθει ένας φτωχός και τον είχαν διώξει με άδεια χέρια.

Αυτά όμως τα άφθονα χαρίσματα του Θεού δεν δόθηκαν στον παπα-Μπασιά δίχως να τον ταλαιπωρεί «σκόλοψ τη σαρκί» (Β' Κορ. 12, 7). Δέκα περίπου χρόνια μετά την χειροτονία του προσβλήθηκε από νευρασθένεια η οποία τον έκανε να χάνει τον έλεγχο του εαυτού του: έβγαζε κραυγές, ξύριζε τα γένια και τα μαλλιά του, πετούσε έξω ό,τι έβρισκε μπροστά του. Όταν συνήλθε μετά από έξι μήνες, απέδωσε την ασθένεια στην αμαρτωλότητά του. Εν συνεχεία παρόμοιες κρίσεις επαναλαμβάνονταν κάθε δύο ή τρία χρόνια και προς το τέλος της ζωής του κάθε χρόνο.

Τελικά έμεινε καθηλωμένος στο κρεβάτι τα τελευταία πέντε χρόνια της ζωής του.

Δεν στερήθηκε ωστόσο τα χαρίσματα της προορατικότητας και παραμυθίας των ψυχών, ενώ ο λαός δεν έχασε επ' ουδενί την αγάπη και την αφοσίωση του σ' αυτόν. Απεναντίας, όλοι όσοι υπέφεραν από τα βάσανα και τις θλίψεις της ζωής ή βρίσκονταν σε δυσκολίες γνώριζαν πως η πόρτα του δωματίου του ήταν πάντα ανοικτή και ο άγιος ιερέας δεν έπαυσε να είναι ο πόλος έλξης και το κέντρο του εκκλησιαστικού βίου της Κεφαλληνίας. Είχε αποκτήσει τόσο κύρος, ώστε συχνά παρενέβαινε δραστήρια για να διορθώσει τις αδικίες ή να επιτιμήσει τους υπεύθυνους για ανήθικες πράξεις και πάντα εισακουόταν ως η φωνή Θεού.

Αφού σήκωσε με υπομονή και ευχαριστίες στον Θεό τον σταυρό της μακράς και ταπεινωτικής του ασθένειας —την οποία ορισμένοι θεωρούσαν ένα είδος «δια Χριστόν σαλότητος»— ο άγιος Παναγής κοιμήθη εν Κυρίω στις 7 Ιουνίου 1888. Για δύο ημέρες και δύο νύχτες οι πιστοί προσέρχονταν να προσκυνήσουν το σκήνωμα του και η τιμή του δεν έπαυσε να αυξάνει αυθόρμητα, όχι μόνο στην Κεφαλληνία, αλλά και σε όλη την Ελλάδα, κυρίως μετά την ανακομιδή των λειψάνων του το 1976.

(Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, εκδ. Ίνδικτος (τόμος δέκατος - Ιούνιος, σ. 88-91)